



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 776/2015
09.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.М., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.701/13 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр.263/15 од 28.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 09. септембра 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.М. – адвоката С.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.701/13 од 24.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр.263/15 од 28.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.701/13 од 24.03.2015. године, окривљени С.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 85.750,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр.263/15 од 28.05.2015. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Владичином Хану и пресуда Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану К бр.701/13 од 24.03.2015. године преиначена у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном С.М. због кривичног дела због којег је првостепеном пресудом

оглашен кривим изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, са роком провере од 2 године, док је жалба браниоца окривљеног истом пресудом одбијена као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац по службеној дужности окривљеног С.М. – адвокат С.И., из разлога предвиђених чланом 485. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде укине и списе предмета врати Основном суду у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ и одлучи да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног С.М. – адвоката С.И., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Одредбом члана 74. ЗКП одређено је и таксативно набројано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца и до када. Одредбом члана 76. став 1. ЗКП пак одређено је да у тим процесним случајевима, ако окривљени не изабере браниоца или без њега остане, браниоца му по службеној дужности за даљи ток поступка, поставља јавни тужилац или председник суда.

Наведеним одредбама, по ставу Врховног касационог суда, јасно је опредељено не само до када окривљени мора имати браниоца уопште, него и браниоца који му је постављен по службеној дужности, а што је у конкретном случају – у поступку окривљеног С.М., имајући у виду одредбу члана 74. став 1. тачка 4. ЗКП „од доношења решења о суђењу у одсуству па док суђење у одсуству траје“.

Како је суђење у одсуству окривљеног С.М. окончано доношењем правноснажне пресуде, а захтев за заштиту законитости поднео је бранилац који је по службеној дужности бранио окривљеног док је суђење у одсуству трајало, то овај бранилац (из члана 76. ЗКП) из изнетих разлога, имајући у виду одредбу члана 483. став 3. ЗКП, не спада у круг лица која могу поднети захтев за заштиту законитости, па је његов захтев у смислу наведених одредби недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**